

Arrest

nr. 214 302 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5/18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juli 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 oktober 2018 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van A. HAEGEMAN, die loco A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van B. HEIRMAN, die loco E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 december 2014 dient de verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar Belgisch minderjarig kind. Zij bekomt een verblijfsrecht in functie van haar zoon.

Per schrijven van 3 april 2018, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 mei 2018, wordt haar gevraagd in het kader van een onderzoek in het licht van artikel 42^{quater}, § 5, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) binnen de maand recente bewijzen voor te leggen met betrekking tot haar specifieke persoonlijke situatie.

Op 6 juli 2018, met kennisgeving op 30 augustus 2018, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: D. (...)

Voorna(a)m(en): A. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).1960

Geboorteplaats: Imrabten

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na indienen van de bijlage 19ter op 5.12.2014, in functie van zijn Belgisch minderjarig kindje D.S. (...) (RR: (...)). Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het rijksregister en het dossier woont betrokkene niet meer samen met zijn kind.

Overeenkomstig art. 42^{quater}, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden wegens gebrek aan gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon op basis van wie betrokkene het verblijfsrecht heeft bekomen. Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij per brief op 03.04.2018 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Deze brief werd aan betrokkene betekend op 07.05.2018. Echter, tot op heden werden er door betrokkene alleen documenten aangeleverd.

Wat betreft de uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 42^{quater}, §4, 1°, deze is niet van toepassing. Er is immers slechts gezamenlijke vestiging geweest met de referentiepersoon van 17.12.2014 (datum indienen bijlage 19ter) tot 01.09.2015 (voorstel AA). Betrokkene is bijgevolg geenszins 3 jaar gezamenlijk gevestigd geweest met referentiepersoon. Betrokkene heeft geruime tijd verblijfsrecht gehad in België. Echter, door een detentie in het land van herkomst, betrokkene is immers opgesloten geweest in de Marokkaanse gevangenis te Al Hoceima van 30.03.2004 tot 30.03.2007, heeft hij dat verblijfsrecht verloren gelet hij niet meer voldeed aan de voorwaarden voor de verlening voor het bekomen van een herinschrijving. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene heden geen rechten kan putten uit verblijfsrecht dat een einde aan diende heeft genomen. Voorafgaand aan zijn huidige verblijfsrecht heeft betrokkene ook enkele pogingen ondernomen om terug verblijfsrecht te verkrijgen in België, die allen niet tot een positief resultaat hebben geleid. Ook uit illegaal verblijf kan betrokkene geen rechten putten. Voor zover zou opgeworpen worden dat alsnog rekening dient gehouden te worden met de periode van gezamenlijke vestiging gedurende de vorige periode van legaal verblijf, dient opgemerkt te worden dat betrokkene ook dan niet aan 3 jaar gezamenlijke vestiging komt: we kunnen met zekerheid stellen dat betrokkene minstens sinds 30.03.2004 niet meer met zijn kind gezamenlijk gevestigd was, immers: vanaf die dag werd hij opgesloten in de gevangenis te Al Hoceima. Bijgevolg was er toen op zijn ruimst slechts gezamenlijke vestiging mogelijk van 12.11.2002 (geboorte referentiepersoon) tot 30.03.2004 (begin detentie). De uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42^{quater}, §4, 2° en 3° zijn voor betrokkene niet van toepassing. Uit niets in het dossier blijkt dat betrokkene het recht van bewaring heeft over zijn Belgische kind dan wel dat hij over omgangsrecht beschikt, en dat er aldus sprake zou zijn van een financiële en/of affectieve band met het kind. Betrokkene heeft geen documenten aangebracht waardoor het tegendeel niet blijkt. Wat betreft de

elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, daartoe legt betrokkene eveneens geen documenten voor. Vandaar dat art. 42 quater, §4, 4° niet van toepassing lijkt op deze situatie.

Wat betreft art. 42 quater, §4, tweede lid, dient tot slot opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoot te voldoen aan de bestaansmiddelenvoorwaarde. Wel integendeel, uit documenten in het administratieve dossier (zie Attest leefloon dd. 14.11.2017) blijkt dat hij sinds 1.09.2015 een leefloon geniet.

Bij het beëindigen van het verblijfsrecht dient conform overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980 rekening gehouden te worden met betrokkenes humanitaire situatie. Betrokkene heeft echter geen documenten aangebracht, waardoor de afweging dient gemaakt te worden op basis van de voor DVZ beschikbare gegevens.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat nergens uit het dossier blijkt dat er enig medisch bezwaar is of dat er zich enig leeftijdsgebonden probleem stelt dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Wanneer we verder de duur van het verblijf in België van betrokkene beoordelen (B19ter dd. 17.12.2014), kunnen we stellen dat dit relatief kort is in vergelijking met de duur van het verblijf in zijn land van herkomst of oorsprong. Zoals eerder aangehaald, kan betrokkene geen rechten putten uit verblijfsrecht in het verleden dat een einde heeft genomen wegens het niet meer voldoen aan de voorwaarden, noch kan hij rechten putten uit illegaal verblijf of aan meerdere procedures ter bekoming van verblijfsrecht die allen niet tot een positief resultaat hebben kunnen leiden. Er zitten bovendien heel wat jaren tussen de twee periodes van legaal verblijf in België. Bij gebrek aan tegenindicaties, het geheel van voorgaande elementen en het feit dat betrokkene aldaar is opgegroeid en er toch in totaal 38 jaar verbleven heeft, kan er bijgevolg aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst om aldaar zijn leven verder uit te bouwen. In elk geval kunnen de banden en de integratie van betrokkene in België geenszins opwegen tegen de banden en integratie in zijn land van herkomst. Er zijn geen elementen in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat de economische situatie eveneens het verblijf in België niet rechtvaardigen. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene heden tewerkgesteld zou zijn en hij toont voorts niet aan over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Wel in tegendeel, volgens gegevens uit administratieve dossier geniet hij reeds geruime tijd steun van het OCMW. Het aanvragen en ontvangen van een leefloon kan bezwaarlijk opgevat worden als een aspect van integratie in België. Voor wat betreft de sociale en culturele integratie blijkt uit het dossier dat betrokkene lessen Nederlands volgt en dat hij ook enkele deelcertificaten heeft behaald. Echter, het volgen van deze cursussen is verplicht. Het kennen van de regiotaal is bovendien nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Dat betrokkene deze lessen volgt/heeft gevolgd, neemt echter niet weg dat betrokkene echter reeds jarenlange ondersteuning geniet en er klaarblijkelijk alsnog niet in slaagt zich op sociaal, cultureel en economisch vlak te integreren in België, in die mate dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Wat het gezinsleven betreft, tot slot, moet worden vastgesteld dat nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene een financiële en affectieve band zou onderhouden met zijn Belgisch minderjarige kind, D.S. (...). Betrokkene heeft niets voorgelegd in het kader van het socio-economisch onderzoek dat werd opgestart en waar hij kennis van heeft genomen op 07.05.2018. Voor zover er wel degelijk sprake zou zijn van een band tussen betrokkene en zijn minderjarige kind, of van de intentie om die op te bouwen, kan in dat kader worden opgemerkt dat niets betrokkene ervan weerhoudt de band met het kind vanuit het buitenland op te bouwen of te onderhouden. Er kunnen namelijk afspraken gemaakt worden tussen de moeder van het kind en hemzelf dat het kindje zijn vader met enige regelmaat kan zien en betrokkene (eventueel gedeeltelijk op afstand) zo toch zijn vaderschap kan uitoefenen. Deze beslissing verhindert immers niet dat zijn echtgenote en kind hem bezoeken in het land van herkomst of elders. Voorts is er tevens geen gezamenlijke vestiging met zijn echtgenote en is er geen spoor in het dossier dat de relatie tussen mevrouw en betrokkene heden nog standhoudt. Voor zover dat echter wel nog het geval zou zijn, belet niets hen om hun relatie verder te zetten van op afstand; zij zijn heden eveneens niet gezamenlijk gevestigd. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met het kind, zijn echtgenote, en zijn andere meerderjarige kinderen.

Gezien voorgaande vormt deze beslissing evenmin een schending van art. 8 EVRM, omdat dit geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit

verdragstitel. Uit art. 8 EVRM kan immers niet worden afgeleid dat een vreemdeling een Staat ertoe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit een kind te verwekken die op dat grondgebied mag verblijven.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovengenoemde overwegingen lijkt het niet inhumaan het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 11, §2; 40ter en 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel geschonden acht.

Het middel luidt als volgt:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering

Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing - in casu de bestreden beslissing d.d. 06.07.2018) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de

administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De naleving van het materiële motiveringsbeginsel in hoofde van verwerende partij dient, naast de artikelen 2 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, eveneens onderzocht te worden in het kader van de toegepaste artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° en 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Deze artikelen bepalen dat een aanvraag van gezinshereniging met een Belgisch minderjarig kind mogelijk is voor personen mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

Op de website van verwerende partij wordt dienaangaande nog duidelijk gesteld dat de vader of de moeder van een Belgisch en minderjarig kind moet:

Zijn/haar identiteit bewijzen,

De afstammingsband met de gezinshereniger bewijzen Bewijzen dat de gezinshereniger minderjarige is, De gezinshereniger begeleiden of zich bij hem voegen

Verzoeker merkt op dat zijn identiteit, zijn afstammingsband met het kind en de minderjarigheid van het kind niet wordt betwist.

Doch verweerster betwist wel dat verzoeker zijn kind begeleidt of zich bij hen voegt. Volgens verweerster dient verzoeker zijn affectieve en financiële band met het kind te bewijzen bij gebreke aan samenwonen.

Het determinerende motief van de bestreden beslissing is dat verzoeker zijn affectieve en/of financiële band met het kind niet op voldoende wijze heeft kunnen aantonen.

Verzoeker kan echter zich niet neerleggen bij deze beslissing, aangezien verweerster bijkomende voorwaarden toevoegt die niet voorzien zijn in de wet.

Zo bepaalt art. 40ter, §2, eerste lid, 2° dat verzoeker zijn minderjarig kind dient te vergezellen of zich bij hen voegt.

Dat betekent dat zij feitelijk een gezinscel moeten vormen. Samenwonen is strikt genomen inderdaad geen vereiste om een gezinscel te vormen. Het bewijs van affectieve en/of financiële banden volstaat.

Maar omdat er in casus geen samenwonen is tussen verzoeker en zijn Belgisch minderjarige zoon, vraagt verweerster zowel het bewijs van affectieve, als van financiële banden. Hiermee voegt verweerster een bestaansmiddelenvoorwaarde toe die niet voorzien is in de Verblijfswet.

Verwerende partij meldt onterecht dat artikel 42 quater §,1° Vreemdelingenwet niet van toepassing is omdat er geen gezamenlijke vestiging is van 3 jaar met de referentiepersoon, zijnde de minderjarige D.S. (...).

Artikel 40ter §2 lid 2 stelt het volgende:

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

Dit betekent dat verzoeker feitelijk een gezinscel moet vormen met het kind. Samenwonen is strikt genomen geen vereiste om een gezinscel te vormen. Het bewijs van affectieve en/of financiële banden

volstaat. Omdat er in casu geen samenwoning is tussen de ouder en het Belgisch kind vraagt DVZ zowel het bewijs van affectieve, als van financiële banden.

Alleszins vormt verzoeker met zijn minderjarige zoon een gezinscel.

Deze praktijk is dan ook onwettig, minstens is hierdoor het rechtszekerheidsbeginsel geschonden.

Bovendien toont het hebben van financiële banden niet aan dat men een gezinscel vormt.

Het begrip "vergezellen of zich bij hem voegen" moet echter ruim geïnterpreteerd worden. Er moet echter minimaal een 'gezinscel' bestaan, waarbij er een relatie is tussen verzoeker en het kind.

Verweerder gaat echter voorbij aan de bestaande relatie tussen verzoeker en zijn kind.

De relatie blijkt allereerst uit het feit dat het ouderlijk gezag over het kind nog steeds gezamenlijk wordt uitgeoefend door verzoeker en zijn ex-partner.

De relatie tussen verzoeker en zijn zoon blijft verder — in tegenstelling tot het oordeel van verweerder — wel degelijk uit de bewijstukken die worden bijgebracht.

Het ouderlijk gezag is een belangrijk element om de affectieve banden met het kind te beoordelen, hetgeen verweerder echter naast zich neerlegt.

In een nota van de DVZ van 19.11.2007 aan de gemeentebesturen, werd reeds de instructie gegeven om de controle van de gezinscel grondig te doen. Zo moet de wijkagent verschillende malen langsgaan op verschillende tijdstippen, moet er een buurtonderzoek worden uitgevoerd en moet er desnoods een bericht worden achtergelaten waarin de betrokkenen uitgenodigd worden zich aan te bieden bij de bevoegde diensten om de reden van de afwezigheid mee te doen.

Dit grondig onderzoek is in casu niet uitgevoerd, waardoor de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid. Immers, indien verweerder minstens zijn kind en/of ex-partner van verzoeker had verhoord, zou zij tot een andere beslissing uitkomen.

Hierdoor heeft verweerder derhalve het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Het is bovendien kennelijk onredelijk om te stellen dat verzoeker geen affectieve band heeft met zijn kind omdat hij niet zeer actief is in zijn leven. Bedoelt verweerder hiermee dat de affectieve band alleen kan aangenomen worden als er sprake is van een zeer actieve betrokkenheid in het leven zijn zoon ? aan wie zal het dan toekomen om het onderscheid tussen zeer actief en weinig actief zijn te beoordelen ? deze motivering gaat in tegen alle redelijkheid.

A. Het sociaal-economisch onderzoek gebeurde niet correct

Verwerende partij diende bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening te houden met de duur van het verblijf van verzoeker, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met hun land van oorsprong.

In casu is dit niet gebeurd.

Verzoeker heeft immers geen banden meer met Marokko. Hij verblijft sedert 1987 in België. Hij is bovendien geïntegreerd en zorgt voor zijn kinderen.

Verzoeker heeft 7 kinderen die allemaal in België zijn geboren.

Eveneens is het kennelijk onredelijk om te verwijzen naar de strafonderbreking die verzoeker heeft gehad in 2004. Quid ? Dit kan geen criterium zijn om de aanwezigheid van de affectieve band te beoordelen. In dit verband wordt verwezen naar de volgende rechtspraak :

"Er is sprake van een schending van de motiveringsplicht aangezien het kennelijk onredelijk is om uit het feit dat de echtgenoot van verzoekende partij werd opgesloten in de gevangenis af te leiden dat het niet mogelijk is om het bestaan van een gezinscel te verifiëren. Verwerende partij geeft in de bestreden beslissing zelf aan dat het hebben van een verschillende verblijfplaats op zich niet volstaat om te besluiten dat er geen gezinscel zou bestaan. Op basis van het louter ontbreken van inlichtingen nopens het al dan niet bestaan van de gezinscel de vestigingsaanvraag afwijzen, voldoet niet nu verzoekende partij terecht aanvoert dat deze inlichtingeneenvoudig hadden kunnen bekomen worden, (art. 40 Vreemdelingenwet). (RVV, nr. 1487, 30 augustus 2007). "

Verzoeker meent dan ook terecht dat verwerende partij door de beslissing te nemen om de aanvraag van verzoeker om, in functie van zijn Belgische kind, tot een verblijf te worden toegelaten, te weigeren, voornoemde artikelen schendt, daar zij in se een niet door de wetgever voorziene weigeringsbeslissing is.

De administratieve overheid dient een burger niet als een tegenpartij te beschouwen wat in casu wel het geval is.

Zij is allesbehalve objectief geweest in dit dossier.

Bijgevolg is er een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Doordat het fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is.

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing deze beginselen naast zich neerlegt.

Bijgevolg schendt de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen, welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur, te misleiden.

De Raad van state omschreef het vertrouwensbeginsel als "... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan" (zie R.v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989).

De voorwaarden voor een aanvraag gezinshereniging refererend naar artikel 40ter Vw in te dienen, zijn duidelijk.

Door nu te stellen dat de aanvraag van verzoeker dient geweigerd te worden gelet op het ontbreken van een affectieve en/of financiële band, waarbij verweerder een bijkomende voorwaarde toevoegt aan de Verblijfswet, is er eveneens een schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

De verwerende partij gaat met de bestreden beslissing bijgevolg in tegen de door haar gecreëerde verwachtingen bij verzoeker zoals hierboven uiteengezet."

2.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 2 en 3 van de vreemdelingenwet, artikel 40ter en 62 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht en artikel 11§2 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat het bestuur bewijzen vraagt van financiële en affectieve banden en dat daarmee een voorwaarde aan de wet wordt toegevoegd. Hij oefent, samen met zijn expartner, het ouderlijk gezag uit over zijn zoon S. (...). Er zou geen grondig onderzoek gebeurd zijn naar de effectieve gezinscel tussen verzoeker en zijn zoon S. (...).

Verzoeker heeft geen banden meer met Marokko. Hij zou sedert 1987 in België verblijven. Hij heeft 7 kinderen die allen in België geboren zijn.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker inderdaad gevraagd werd, per schrijven d.d. 3 april 2018 (kennisname 7 mei 2018), volgende bewijzen, binnen de maand na kennisname, voor te leggen:

- Bewijzen van recente activiteit (als werknemer of zelfstandige, of bewijs van voldoende bestaansmiddelen); - Zijn financiële en affectieve band met zijn zoon S. (...), in functie van wie hij zijn verblijfsrecht heeft; - Desgevallend bewijzen van een schrijnende situatie waarin verzoeker zich zou bevinden; - Bewijzen van humanitaire redenen in het licht van artikel 42quater §1, derde lid van de vreemdelingenwet.

Verwerende partij kan alleen maar vaststellen dat verzoeker geen enkel document heeft voorgelegd. Dit wordt niet betwist. Verzoeker betwist derhalve ook niet dat hij noch bewijzen van een affectieve relatie, noch bewijzen van een financiële relatie heeft voorgelegd. Hij heeft derhalve niet het minste belang bij zijn - overigens ongegronde - grief als zou het bestuur - door te vragen naar affectieve en financiële bewijzen - een voorwaarde toevoegen aan de wet. Geheel ten overvloede wenst verwerende partij nog te vermelden dat het opvragen van zowel financiële als affectieve bewijzen niet gelijkstaat aan het nemen van een beslissing waarbij beide als voorwaarde worden weerhouden.

Verwerende partij kon derhalve enkel rekening houden met de informatie aanwezig in het administratief dossier van verzoeker. In functie van de voorhanden zijnde informatie heeft verwerende partij een gedegen belangenafweging gemaakt.

Zo blijkt uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met zijn legaal verblijf in België, dat inderdaad werd onderbroken door verschillende ambtshalve schrappingen, onder meer door een verblijf in de Marokkaanse gevangenis van 30 maart 2004 tot en met 30 maart 2007.

Er ligt niet het minste bewijs voor als zou verzoeker het recht op bewaring over zijn zoon S. (...), in functie van wie hij het verblijfsrecht had bekomen, heeft. Verzoeker beschikt wel over een omgangsrecht met zijn zoon, maar daaruit blijkt niet ipso facto een affectieve en/of financiële band. Uit het administratief dossier blijkt geen affectieve en/of financiële band met zijn zoon S. (...).

De uitzonderingsgrond, voorzien in artikel 42quater §4, 1° van de vreemdelingenwet is niet van toepassing, aangezien uit het administratief dossier geen samenwoning van drie jaar blijkt met zijn zoon S. (...). Verzoeker betwist dit niet, minstens slaagt hij er niet in het tegendeel aan te tonen.

Evenmin toont verzoeker aan te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat hij ten laste valt van de Belgische Staat (artikel 42quater §4, tweede lid Vw.) . In tegendeel, verzoeker geniet sedert 1 september 2015 van een leefloon.

Evenmin toont verzoeker aan dat hij zich zou bevinden in een specifieke humanitaire situatie (artikel 42quater §1, derde lid Vw.).

Hoewel de thans bestreden beslissing geen bevel inhoudt om het grondgebied te verlaten, werd wel degelijk gemotiveerd omtrent artikel 8 van het EVRM en het belang van zijn zoon S. (...). Niets weerhoudt verzoeker ervan om vanuit het buitenland de van welke aard dan ook - band met zijn zoon te onderhouden. Het weze opgemerkt dat verzoeker op heden niet samenwoont met zijn zoon. Net zoals in België kan verzoeker, dan wel via de moderne communicatiemiddelen, dan wel via een bezoek van zijn zoon - desgevallend vergezeld van een bvb. een meerderjarige broer of zus, aan Marokko, zijn vaderschap bestendigen.

Het eerste middel is ongegrond.”

2.1.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. Een schending van artikel 62 en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partij in functie van haar minderjarige zoon werd beëindigd op grond van artikel 42quater van de vreemdelingenwet, nu de situatie van de verzoekende partij totaal is gewijzigd – er is geen gezamenlijke vestiging meer met de referentiepersoon – en er geen elementen gekend zijn die zich tegen een beëindiging van dit verblijfsrecht verzetten. Artikel 42quater van de vreemdelingenwet luidt ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar(2) na de erkenning van hun recht op verblijf(1) een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk;

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2

De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3

Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Samen met de verwerende partij dient de Raad vast te stellen dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 3 april 2018 uitdrukkelijk werd uitgenodigd om binnen een maand na kennisname van de brief nieuwe bewijsdocumenten betreffende haar huidige situatie over te maken in het kader van artikel 42quater, §5 van de vreemdelingenwet. Zij wordt concreet uitgenodigd om volgende recente bewijzen over te maken:

"1. Het bewijs van zijn huidige activiteiten of, bij gebrek daaraan, van de bestaansmiddelen waar hij heden over beschikt (in eigen hoofde of mogelijks door toedoen van derden).

- als werknemer: werkgeversattest of arbeidscontract + loonfiches

- als zelfstandige: recent bewijs van aansluiting bij sociale kas dienstig voor inschrijving in vreemdelingenregister + recent en volledig uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen + bewijs

van het effectief uitoefenen van de zelfstandige activiteit (vb. bewijs van regelmatige inkomsten uit zelfst. act. - bewijs van storting van bezoldiging op eigen rekening)

- als beschikker van voldoende bestaansmiddelen: bewijs van voldoende bestaansmiddelen (bij tewerkstelling in buitenland: arbeidscontract + 3 recente loonfiches / bij zelfstandige activiteit in buitenland: recent uittreksel handelsregister + bewijs van inkomsten uit die zelfstandige activiteit beschikbaar voor privé-uitgaven / bij uitkering: attest van uitbetalende instantie met duidelijke vermelding van de aard en de regelmaat van de uitkering /...) en ziektekostenverzekering. Alle mogelijke bewijzen van bestaansmiddelen mogen worden voorgelegd.

2. Desgevallend het bewijs dat betrokkene een financiële en affectieve band met het Belgische kind D., S. (...) (02.(...)) heeft behouden sinds u niet meer op hetzelfde adres woont als het kind, dus sinds 01.09.2015. Daarbij wordt concreet gedacht aan het voorleggen van het bewijs dat u de bewaring over het kind heeft of er bezoekrecht is afgesproken en het bewijs dat dit concreet wordt uitgevoerd, alsook het bewijs dat u mee financieel instaat voor het kind.

3. Desgevallend het bewijs dat betrokkene in een schrijnende situatie verkeert, met name het slachtoffer is geweest van geweld binnen het huwelijk of geregistreerd partnerschap, van geweld binnen de familie of van geweld zoals bedoeld in art. 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek.

4. In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42 quater §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd.”

De verzoekende partij betwist niet dat zij met dit schrijven werd uitgenodigd haar situatie toe te lichten en betwist evenmin de vaststelling van de verwerende partij dat zij naliet documenten aan te leveren, hetgeen strookt met de inhoud van het administratief dossier.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet en naar de voorwaarden voor het bekomen van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in functie van een burger van de Unie, lijkt zij er met haar betoog aan voorbij te gaan dat de bestreden beslissing niet de weigering van de toekenning van een verblijfsrecht betreft maar een beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar minderjarige zoon op grond van artikel 42quater van de vreemdelingenwet, meer bepaald op grond van §1, 4° van deze bepaling. De verwerende partij motiveert dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging van de verzoekende partij met de referentiepersoon en onderzoekt of de verzoekende partij voldoet aan één van de uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42quater van de vreemdelingenwet die een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staat – wat in voorliggende zaak volgens de verwerende partij niet het geval is. Een verwijzing naar de voorwaarden voor gezinshereniging voorzien in de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet is in voorliggende zaak niet relevant, en het onderdeel van het betoog waarin de verzoekende partij tracht aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden om aanspraak te maken op een recht van verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar zoon is niet dienstig. De Raad merkt verder op dat het niet binnen zijn annulatiebevoegdheid valt om te oordelen of de verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging.

De verzoekende partij weerlegt vooreerst niet de vaststelling dat er geen sprake is van een gezamenlijke vestiging met haar zoon S.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat de verwerende partij betwist dat zij haar kind vervoegt of het begeleidt en waar zij stelt dat het determinerend motief van de bestreden beslissing is dat de verzoekende partij haar affectieve en/of financiële band met het kind niet afdoende heeft aangetoond, gaat zij uit van een verkeerde lezing van de motieven van de bestreden beslissing. De Raad herhaalt dat de verwerende partij op grond van artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet overgaat tot de beëindiging van het verblijf omdat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging tussen de verzoekende partij en haar minderjarige zoon in functie van wie zij een verblijfsrecht bekam. De verwerende partij heeft, alvorens deze beslissing te nemen, de verzoekende partij de kans te geven elementen aan te brengen die zich verzetten tegen de beëindiging van haar verblijfsrecht, waarop de verzoekende partij naliet stukken voor te leggen. De verwerende partij ging aldus voor het nemen van de bestreden beslissing na op basis van de gegevens waarover zij beschikte of de verzoekende partij valt onder één van de uitzonderingsgronden die een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staat, en komt tot de vaststelling dat in voorliggende zaak geen van de uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42quater van de vreemdelingenwet toepassing kan vinden.

De Raad ziet niet in hoe de verwerende partij een bestaansmiddelenvoorwaarde toevoegt die niet zou voorzien zijn in de vreemdelingenwet. De verwerende partij onderzoekt onder meer slechts of de

uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42^{quater}, §4, 2° en 3° van de vreemdelingenwet voor de verzoekende partij van toepassing zijn waar zij stelt dat *“Uit niets in het dossier blijkt dat betrokkene het recht van bewaring heeft over zijn Belgisch kind dan wel dat hij over omgangsrecht beschikt en dat er aldus sprake zou zijn van een financiële en/of affectieve band met het kind. Betrokkene heeft geen documenten aangebracht waardoor het tegendeel blijkt.”* en *“Wat betreft art. 42 quater, §4, tweede lid, dient tot slot opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonbaar te voldoen aan de bestaansmiddelenvoorwaarde. Wel integendeel, uit documenten in het administratieve dossier (zie Attest leefloon dd. 14.11.2017) blijkt dat hij sinds 1.09.2015 een leefloon geniet.”*

De verzoekende partij kan voorts, gelet op het bepaalde in artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, niet ernstig voorhouden dat het bestaan van affectieve en/of financiële banden met haar kind volstaat om een recht op verblijf te verkrijgen/behouden. Waar zij voorhoudt dat zij met haar zoon een gezinscel vormt en dat zij het ouderlijk gezag over haar kind nog steeds uitoefent samen met haar ex-partner – beweringen die zij overigens nalaat te staven met enig bewijs – ziet de Raad niet in hoe dit afbreuk doet aan het determinerend motief van de bestreden beslissing zoals hoger geschetst. De verzoekende partij geeft zelf te kennen niet meer samen met haar zoon te zijn gevestigd en toont niet aan dat de verwerende partij ten onrechte besloot tot de niet-toepasbaarheid van één van de uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet. De verwijzing naar een nota van de Dienst Vreemdelingenzaken van 19 november 2007 omtrent de controle van een gezinscel in niet dienstig, daargelaten de vraag naar de afdwingbaarheid van een dergelijke nota.

In zoverre de verzoekende partij bewijsstukken toevoegt aan haar verzoekschrift, kan zij de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing en kan zij evenmin van de Raad, gelet op zijn annulatiebevoegdheid, een herbeoordeling van haar dossier verwachten. De verzoekende partij kreeg blijkens de stukken van het administratief dossier ruimschoots de kans de nodige stukken voor te leggen – waarbij de verwerende partij overigens zeer concreet aangaf welke stukken zij precies diende over te maken -, maar ging hier niet op in. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist. Zij vermag haar eigen nalatigheid niet recht te zetten middels voorliggend verzoekschrift.

Voorts kan in weerwil met wat de verzoekende partij voorhoudt in de bestreden beslissing niet worden gelezen dat er geen sprake is van affectieve banden met het kind omdat de verzoekende partij niet zeer actief in het leven van het kind zou zijn. De verwerende partij geeft in tegendeel te kennen dat zij gelet op het nalaten van de verzoekende partij om haar dossier te actualiseren in het kader van het onderzoek in het licht van artikel 42^{quater}, §5 van de vreemdelingenwet op basis van de haar gekende gegevens een afweging dient te maken. Hierbij stelt de verwerende partij dat *“Wat het gezinsleven betreft, tot slot, moet worden vastgesteld dat nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene een financiële en affectieve band zou onderhouden met zijn Belgisch minderjarige kind, D.S. (...). Betrokkene heeft niets voorgelegd in het kader van het socio-economisch onderzoek dat werd opgestart en waar hij kennis van heeft genomen op 07.05.2018. Voor zover er wel degelijk sprake zou zijn van een band tussen betrokkene en zijn minderjarige kind, of van de intentie om die op te bouwen, kan in dat kader worden opgemerkt dat niets betrokkene ervan weerhoudt de band met het kind vanuit het buitenland op te bouwen of te onderhouden. Er kunnen namelijk afspraken gemaakt worden tussen de moeder van het kind en hemzelf dat het kindje zijn vader met enige regelmaat kan zien en betrokkene (eventueel gedeeltelijk op afstand) zo toch zijn vaderschap kan uitoefenen. Deze beslissing verhindert immers niet dat zijn echtgenote en kind hem bezoeken in het land van herkomst of elders. Voorts is er tevens geen gezamenlijke vestiging met zijn echtgenote en is er geen spoor in het dossier dat de relatie tussen mevrouw en betrokkene heden nog standhoudt. Voor zover dat echter wel nog het geval zou zijn, belet niets hen om hun relatie verder te zetten van op afstand; zij zijn heden eveneens niet gezamenlijk gevestigd. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met het kind, zijn echtgenote, en zijn andere meerderjarige kinderen.”* Het betoog van de verzoekende partij berust op een verkeerde lezing van de motieven van de bestreden beslissing.

Daarnaast kan in de bestreden beslissing evenmin worden gelezen dat de periode waarin de verzoekende partij in Marokko in de gevangenis zat als criterium wordt gebruikt om de aanwezigheid van een de affectieve band met haar kind te beoordelen. De verwerende partij stelt met betrekking tot deze periode van gevangenisstraf in Marokko het volgende in de bestreden beslissing:

“Betrokkene heeft geruime tijd verblijfsrecht gehad in België. Echter, door een detentie in het land van herkomst, betrokkene is immers opgesloten geweest in de Marokkaanse gevangenis te Al Hoceima van

30.03.2004 tot 30.03.2007, heeft hij dat verblijfsrecht verloren gelet hij niet meer voldeed aan de voorwaarden voor de verlening voor het bekomen van een herinschrijving. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene heden geen rechten kan putten uit verblijfsrecht dat een einde aan diende heeft genomen. Voorafgaand aan zijn huidige verblijfsrecht heeft betrokkene ook enkele pogingen ondernomen om terug verblijfsrecht te verkrijgen in België, die allen niet tot een positief resultaat hebben geleid. Ook uit illegaal verblijf kan betrokkene geen rechten putten. Voor zover zou opgeworpen worden dat alsnog rekening dient gehouden te worden met de periode van gezamenlijke vestiging gedurende de vorige periode van legaal verblijf, dient opgemerkt te worden dat betrokkene ook dan niet aan 3 jaar gezamenlijke vestiging komt: we kunnen met zekerheid stellen dat betrokkene minstens sinds 30.03.2004 niet meer met zijn kind gezamenlijk gevestigd was, immers: vanaf die dag werd hij opgesloten in de gevangenis te Al Hoceima. Bijgevolg was er toen op zijn ruimst slechts gezamenlijke vestiging mogelijk van 12.11.2002 (geboorte referentiepersoon) tot 30.03.2004 (begin detentie). De uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2° en 3° zijn voor betrokkene niet van toepassing. Uit niets in het dossier blijkt dat betrokkene het recht van bewaring heeft over zijn Belgische kind dan wel dat hij over omgangsrecht beschikt, en dat er aldus sprake zou zijn van een financiële en/of affectieve band met het kind.”

De verzoekende partij laat na deze concrete motivering te weerleggen.

Waar de verzoekende partij louter stelt dat zij geen banden meer heeft met Marokko, dat zij sinds 1987 in België verblijft, dat zij geïntegreerd is en dat zij zorgt voor haar zeven kinderen die in België geboren zijn, doet zij geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing in het kader van het onderzoek in functie van artikel 42 quater, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, dat gebiedt bij de beëindiging van het verblijfsrecht rekening te houden met de duur van het verblijf in het Rijk, haar leeftijd, gezondheid, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de mate waarin zij banden heeft met haar land van oorsprong, het volgende:

“Betrokkene heeft echter geen documenten aangebracht, waardoor de afweging dient gemaakt te worden op basis van de voor DVZ beschikbare gegevens.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat nergens uit het dossier blijkt dat er enig medisch bezwaar is of dat er zich enig leeftijdsgebonden probleem stelt dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Wanneer we verder de duur van het verblijf in België van betrokkene beoordelen (B19ter dd. 17.12.2014), kunnen we stellen dat dit relatief kort is in vergelijking met de duur van het verblijf in zijn land van herkomst of oorsprong. Zoals eerder aangehaald, kan betrokkene geen rechten putten uit verblijfsrecht in het verleden dat een einde heeft genomen wegens het niet meer voldoen aan de voorwaarden, noch kan hij rechten putten uit illegaal verblijf of aan meerdere procedures ter bekoming van verblijfsrecht die allen niet tot een positief resultaat hebben kunnen leiden. Er zitten bovendien heel wat jaren tussen de twee periodes van legaal verblijf in België. Bij gebrek aan tegenindicaties, het geheel van voorgaande elementen en het feit dat betrokkene aldaar is opgegroeid en er toch in totaal 38 jaar verbleven heeft, kan er bijgevolg aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst om aldaar zijn leven verder uit te bouwen. In elk geval kunnen de banden en de integratie van betrokkene in België geenszins opwegen tegen de banden en integratie in zijn land van herkomst. Er zijn geen elementen in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat de economische situatie eveneens het verblijf in België niet rechtvaardigen. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene heden tewerkgesteld zou zijn en hij toont voorts niet aan over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Wel in tegendeel, volgens gegevens uit administratieve dossier geniet hij reeds geruime tijd steun van het OCMW. Het aanvragen en ontvangen van een leefloon kan bezwaarlijk opgevat worden als een aspect van integratie in België. Voor wat betreft de sociale en culturele integratie blijkt uit het dossier dat betrokkene lessen Nederlands volgt en dat hij ook enkele deelcertificaten heeft behaald. Echter, het volgen van deze cursussen is verplicht. Het kennen van de regiotaal is bovendien nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Dat betrokkene deze lessen volgt/heeft gevolgd, neemt echter niet weg dat betrokkene echter reeds jarenlange ondersteuning geniet en er klaarblijkelijk alsnog niet in slaagt zich op sociaal, cultureel en economisch vlak te integreren in België, in die mate dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Wat het gezinsleven betreft, tot slot, moet worden vastgesteld dat nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene een financiële en affectieve band zou onderhouden met zijn Belgisch minderjarige kind, D.S. (...). Betrokkene heeft niets voorgelegd in het kader van het socio-economisch onderzoek dat werd opgestart en waar hij kennis van heeft genomen op 07.05.2018. Voor zover er wel degelijk sprake zou

zijn van een band tussen betrokkene en zijn minderjarige kind, of van de intentie om die op te bouwen, kan in dat kader worden opgemerkt dat niets betrokkene ervan weerhoudt de band met het kind vanuit het buitenland op te bouwen of te onderhouden. Er kunnen namelijk afspraken gemaakt worden tussen de moeder van het kind en hemzelf dat het kindje zijn vader met enige regelmaat kan zien en betrokkene (eventueel gedeeltelijk op afstand) zo toch zijn vaderschap kan uitoefenen. Deze beslissing verhindert immers niet dat zijn echtgenote en kind hem bezoeken in het land van herkomst of elders. Voorts is er tevens geen gezamenlijke vestiging met zijn echtgenote en is er geen spoor in het dossier dat de relatie tussen mevrouw en betrokkene heden nog standhoudt. Voor zover dat echter wel nog het geval zou zijn, belet niets hen om hun relatie verder te zetten van op afstand; zij zijn heden eveneens niet gezamenlijk gevestigd. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met het kind, zijn echtgenote, en zijn andere meerderjarige kinderen.

Gezien voorgaande vormt deze beslissing evenmin een schending van art. 8 EVRM, omdat dit geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragstitel. Uit art. 8 EVRM kan immers niet worden afgeleid dat een vreemdeling een Staat ertoe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit een kind te verwekken die op dat grondgebied mag verblijven.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovengenoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.”

De verzoekende partij toont niet aan met welke gegevens die de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing gekend waren geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van deze beslissing.

Verder beperkt de verzoekende partij zich tot loutere beweringen waar zij de verwerende partij verwijt de burger als een tegenpartij te beschouwen en zich niet objectief op te stellen. Overigens kan niet worden ingezien hoe deze beweringen de motieven, gebaseerd op concrete vaststellingen in het dossier van de verzoekende partij, van de bestreden beslissing weerleggen.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Dit is in voorliggende zaak, gelet op voorgaande bespreking, niet het geval.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtssubjecten de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand kunnen inschatten. Zij moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de eerdere bespreking van het middel blijkt geenszins dat de verwerende partij onwettig heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is dus niet geschonden.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). De verzoekende partij toont

niet aan welke gerechtvaardigde verwachtingen door de overheid niet zouden zijn ingelost of waarom de verwerende partij volgens haar een "eigen aangekondigd praktijk naast zich neerlegt".

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog een schending aanvoert van de hoorplicht, beperkt zij zich tot een algemene theoretische uiteenzetting die niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Bovendien kan erop worden gewezen dat de verzoekende partij per brief van 3 april 2018 uitdrukkelijk werd gevraagd elementen betreffende haar persoonlijke situatie mee te delen aan de verwerende partij opdat deze in overweging kunnen worden genomen bij het onderzoek over het al dan niet beëindigen van het verblijfsrecht, brief die door de verzoekende partij werd ontvangen op 7 mei 2018. De verzoekende partij liet na enig stuk voor te leggen terwijl zij hiertoe uitdrukkelijk de kans kreeg. Evenmin voert zij aan dat haar werd belet de elementen die zij wou kenbaar maken ter kennis te brengen van de verwerende partij. Daarnaast verduidelijkt de verzoekende partij in haar verzoekschrift allerminst welke stukken zij dan wel zou hebben voorgelegd naar aanleiding van een verhoor, en hoe deze tot een andere beslissing aanleiding zouden hebben gegeven.

De verzoekende partij roept ten slotte de schending in van artikel 11, §2 van de vreemdelingenwet in de hoofding van haar middel. De Raad stelt vast dat zij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat het hierboven vermelde artikel wordt geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69§1,4° van de vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepalingen niet worden toegelicht is onontvankelijk.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van "het algemeen rechtbeginsel 'fair balance'", van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, B.S., 17 januari 1992 (hierna: het Kinderrechtenverdrag). en van artikel 24 (2) juncto artikel 51 (1) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest).

Het middel luidt als volgt:

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis". Nergens maar ook nergens wordt er een afweging gemaakt conform artikel 8 EVRM om de gezinssituatie van verzoeker te beoordelen.

Het artikel wordt gewoonweg niet vermeldt in de bestreden beslissing.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

R.v.St. nr. 81.725,8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin het verblijfsrecht van verzoeker in te trekken. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan mijn verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn minderjarig kind en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn relatie met zijn dochter.

R.v.St. nr. 79.295,16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998,329;

In essentie weigert verwerende partij het verblijf van verzoeker om redenen die niet te wijten zijn aan verzoeker.

Uit de feitelijkeheden blijkt voldoende dat er minstens een familiale band is tussen verzoeker en zijn zoon. Zij hebben tot heden altijd samengewoond.

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan zijn kind. Ook hij is gerechtigd op normale wijze zijn gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België.

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing de belangen van verzoeker evenals van zijn minderjarig kind op ernstige wijze schaadt en dit met miskennis van de beginselen van het behoorlijk bestuur zoals hierboven reeds aangetoond.

Hij vormt nog steeds een gezinscel met zijn minderjarig kind. Het is niet noodzakelijk dat hij met het kind onder 1 dak woont.

In elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, moet de staat bovendien het hoger belang van het kind in overweging nemen. Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Dit arrest gaat verder gaan dan de Belgische rechtspraak.

Verwerende partij moet nagaan of de bestreden beslissing het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moet een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dit is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind.

Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- *de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,*
- *de omvang van de banden in de staat,*
- *de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.*
- *de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.*
- *Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.*

Er is in casu geen grondige belangenafweging gemaakt. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat bovenstaande punten zijn besproken.

Wanneer kinderen betrokken zijn moet het hoger belang van het kind mee in overweging genomen worden.

Gelet op de jonge leeftijd van het kind, heeft hij de zorg van haar vader nodig. Dit betekent dat dat het kind zijn vader niet meer kan zien en verzoeker zijn ouderlijk gezag niet meer over zijn kind kan uitoefenen, hetgeen evident niet door de beugel kan.

In casu is de 'fair balance'-toets niet gebeurd.

Het middel is gegrond."

2.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 8 van het EVRM, het algemeen beginsel van de 'Fair balance', artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24(2) j. 51(1) van het Handvest van de grondrechten van de EU.

Verzoeker betoogt dat hij steeds heeft samengewoond met zijn zoon en dat er sprake is van een familiale band. Bovendien moet steeds rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind. Er werd geen grondige belangenafweging gemaakt.

S. (...) heeft, gelet op zijn jonge leeftijd, de zorg van zijn vader (verzoeker) nodig.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat nogmaals verzoeker niet het minste bewijs heeft voorgelegd van welke relatie dan ook met zijn zoon S. (...). Het lijkt dan ook dat verzoeker geen beroep kan doen op de bescherming van artikel 8 van het EVRM. In de mate dit wel het geval zou zijn, heeft

*verwerende partij de eer te stellen dat, zoals uit voorgaande reeds is gebleken, het bestuur wel degelijk een grondige belangenafweging (in het licht van artikel 8 van het EVRM) heeft gemaakt. Verzoeker kan zijn vaderschapsrelatie bestendigen vanuit Marokko: dan wel via de moderne communicatiemiddelen, dan wel via een bezoek van zijn zoon desgevallend vergezeld van een bvb. een meerderjarige broer of zus, aan Marokko.
Het tweede middel is ongegrond.”*

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad wijst de verzoekende partij er vooreerst op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft doch slechts de beëindiging van het verblijfsrecht van de verzoekende partij dat zij bekam in functie van haar minderjarig kind, op grond van de vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, hetgeen de verzoekende partij niet ontkent noch weerlegt.

Daargelaten voorgaande bemerking en rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De verzoekende partij verwijst in dit kader naar haar minderjarig kind. Zij meent dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op het hoger belang van haar kind en dat geen grondige belangenafweging werd gemaakt.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat in de bestreden beslissing nergens maar ook nergens een afweging wordt gemaakt conform artikel 8 van het EVRM en dat dit artikel niet wordt vermeld in de bestreden beslissing. Immers motiveert de verwerende partij aangaande het gezinsleven en artikel 8 van het EVRM in de bestreden beslissing uitdrukkelijk als volgt:

“Wat het gezinsleven betreft, tot slot, moet worden vastgesteld dat nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene een financiële en affectieve band zou onderhouden met zijn Belgisch minderjarige kind, D.S. (...). Betrokkene heeft niets voorgelegd in het kader van het socio-economisch onderzoek dat werd

opgestart en waar hij kennis van heeft genomen op 07.05.2018. Voor zover er wel degelijk sprake zou zijn van een band tussen betrokkene en zijn minderjarige kind, of van de intentie om die op te bouwen, kan in dat kader worden opgemerkt dat niets betrokkene ervan weerhoudt de band met het kind vanuit het buitenland op te bouwen of te onderhouden. Er kunnen namelijk afspraken gemaakt worden tussen de moeder van het kind en hemzelf dat het kindje zijn vader met enige regelmaat kan zien en betrokkene (eventueel gedeeltelijk op afstand) zo toch zijn vaderschap kan uitoefenen. Deze beslissing verhindert immers niet dat zijn echtgenote en kind hem bezoeken in het land van herkomst of elders. Voorts is er tevens geen gezamenlijke vestiging met zijn echtgenote en is er geen spoor in het dossier dat de relatie tussen mevrouw en betrokkene heden nog standhoudt. Voor zover dat echter wel nog het geval zou zijn, belet niets hen om hun relatie verder te zetten van op afstand; zij zijn heden eveneens niet gezamenlijk gevestigd. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met het kind, zijn echtgenote, en zijn andere meerderjarige kinderen.

Gezien voorgaande vormt deze beslissing evenmin een schending van art. 8 EVRM, omdat dit geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragstitel. Uit art. 8 EVRM kan immers niet worden afgeleid dat een vreemdeling een Staat ertoe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit een kind te verwekken die op dat grondgebied mag verblijven.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovengenoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.”

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat geen afweging werd gemaakt in het kader van artikel 8 van het EVRM en dat geen rekening werd gehouden met de belangen van haar minderjarig kind. Zij toont niet aan met welke elementen aangaande haar gezinsleven geen rekening zou zijn gehouden. Uit het voorgaande blijkt ook dat de verzoekende partij naliet elementen hieromtrent aan te brengen, terwijl zij nochtans per brief van 3 april 2018 uitdrukkelijk werd uitgenodigd desgevallend het bewijs voor te leggen van financiële en affectieve banden met haar kind.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij het niet bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM hoe dan ook niet aanneemt. Zij voert een onderzoek in het licht van deze bepaling voor zover er een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zou bestaan.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van nietonderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In voorliggende zaak betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf, evenwel zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid,

is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimititeit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Indien minderjarige kinderen van de vreemdeling betrokken zijn, zoals in voorliggende zaak het geval is, dan moet het hoger belang van deze kinderen mee in overweging worden genomen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 67).

Het belang van het kind heeft een primordiaal maar daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM, in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GWH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.).

Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Gelet op de motivering van de bestreden beslissing zoals hoger gemotiveerd kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat in de belangenafweging – waarvan zij het bestaan niet kan ontkennen, geen rekening werd gehouden met de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden met België, de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen in de zin van artikel 8 van het EVRM en het hoger belang van het kind. Waar de verzoekende partij telt dat de verwerende partij rekening diende te houden met de vraag of de verzoekende partij wist dat haar gezinsleven en het voortbestaan ervan onzeker was omwille van haar precair verblijf, dient de Raad op te merken dat het verblijf van de verzoekende partij geenszins precair was zodat de verzoekende partij moeilijk kan verwachten dat dit element mee betrokken werd in de belangenafweging.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij nalaat de motivering inzake artikel 8 van het EVRM te weerleggen en zij geenszins verduidelijkt waarom de bestreden beslissing in strijd zou zijn met het hoger belang van haar zoon. Waar zij stelt dat haar zoon haar gezin zijn jonge leeftijd nodig heeft, merkt de Raad op dat zij dit geenszins aan de verwerende partij kenbaar heeft gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, laat staan dat zij stukken voorlegde om dit te staven. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt heeft de bestreden beslissing overigens geenszins tot gevolg dat het kind zijn vader niet meer kan zien en dat de verzoekende partij het ouderlijk gezag over haar kind niet meer kan uitoefenen. Vooreerst is de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel. Daarnaast weerlegt de verzoekende partij niet dat zij, mocht zij uit België vertrekken, de band met haar kind niet vanuit het buitenland kan opbouwen of onderhouden. Zo stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat *“Er kunnen namelijk afspraken gemaakt worden tussen de moeder van het kind en hemzelf dat het kindje zijn vader met enige regelmaat kan zien en betrokkene (eventueel gedeeltelijk op*

afstand) zo toch zijn vaderschap kan uitoefenen. Deze beslissing verhindert immers niet dat zijn echtgenote en kind hem bezoeken in het land van herkomst of elders. Voorts is er tevens geen gezamenlijke vestiging met zijn echtgenote en is er geen spoor in het dossier dat de relatie tussen mevrouw en betrokkene heden nog standhoudt. Voor zover dat echter wel nog het geval zou zijn, belet niets hen om hun relatie verder te zetten van op afstand; zij zijn heden eveneens niet gezamenlijk gevestigd. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met het kind, zijn echtgenote, en zijn andere meerderjarige kinderen.”

Gelet op hoger geciteerde motivering van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat het minderjarige kind niet in de beoordeling wordt betrokken, nu de verwerende partij hieromtrent uitdrukkelijk een afweging maakt, doch oordeelt dat de concrete situatie waarin het gezin zich bevindt geen aanleiding geeft tot het aannemen van een schending van artikel 8 van het EVRM bij beëindiging van het verblijf van de verzoekende partij zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

De bewering als zou het hoger belang van het kind niet in de oordeelsvorming zijn betrokken houdt gelet op het voorgaande geen steek. De Raad herhaalt dat zij niet aantoon met welke elementen door de verwerende partij geen rekening zou zijn gehouden. Het feit dat zij louter aanvoert het niet eens te zijn met de beoordeling van de verwerende partij is op zich niet van aard de motivering te weerleggen.

Met betrekking tot het privéleven worden geen andere elementen aangevoerd.

De Raad kan vaststellen dat de verwerende partij is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, gelet op het minderjarige kind van de verzoekende partij waarvan de verwerende partij op de hoogte was. Zoals hoger reeds aangegeven heeft de Raad niet de bevoegdheid om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij ten slotte de schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 24(2) juncto artikel 51(1) van het Handvest aanvoert in de hoofding van haar middel, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van genoemde bepalingen in de hoofding van haar middel. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU